

Ἀγάπη καὶ Θάνατος.

— Σ' ἀγαπῶ. Τί πρέπει νὰ κάνω ;
— Ν' ἀγαπᾷς πειὸ πολὺ, μοῦ εἶπεν Ἐκεῖνη.
— Νὰ πεθάνης, μοῦ ψιθύρισεν ἡ φωνὴ
τῆς Ἀλήθειας.

*

Τὰ δύο φῶτα.

— Γιατί, Ἥλιε, βασιλεύεις ;
— Γιὰ νὰ μὲ ἐπιθυμοῦν περισσότερον οἱ
ἄνθρωποι.
— Γιατί, Σελήνη, μόνο κάθε μῆνα μᾶς
στέλλης ὁλόκληρο τὸ φῶς σου καὶ ὄχι σὰν τὸν
Ἥλιο κάθε μέρα ;
— Γιατί τὸ φῶς μου δὲν θὰ ἦταν τότε ἁ-
γνότερο καὶ γλυκύτερο ἀπὸ τὸ δικό του. Καὶ
ἐπρόσθεσε : Ἐκεῖνο εἶναι φῶς Ζωῆς. Τὸ δικό
μου, φῶς Ἀγάπης.

*

Ἡ ἀληθινὴ Ζωή.

Ἐκαμα τὸ καθήκον μου.
Ἄρα : Ἐξῆσα.

*

Κλυσιγέλωτος.

Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ περιμαζευθοῦν ὅσα δά-
κρυα ἔχουν χύση οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν καιρὸ
τῆς Δημιουργίας, θὰ ξεπερνοῦσαν πεταμοῦς,
λίμνες, καταρράκτες, θάλασσες, πελάγη, ὠκεα-
νοῦς.

Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ περιμαζευθοῦν ὅσα ξε-
φωνητὰ ἔχουν ἀντηχήσῃ ἀπὸ χεῖλη ἀνθρώπινα
ποῦ ἐγέλασαν κατὰ τὸ αὐτὸ διάσημα, θὰ ξεπερ-
νοῦσαν τάχα τὰς ἐκφυροσσοκροτήσεις τῶν ὅπλων
ποῦ οἱ ἄνθρωποι μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ ἀφαι-
ρέσουν τὴν ζωὴν τῶν συνανθρώπων των ;

*

Δύο ἡμέραι.

Ἐσκέφθησαν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ψεύ-
δονται συνεχῶς, ὅτι πρέπει νὰ λέγουν μίαν φο-
ρὰν κάθε χρόνον, ψέμματα. Καὶ ὥρισαν τὴν 1
Ἀπριλίου.

Πόσον συνεπέστεροι θὰ ἦσαν ἐὰν ἀπεφάσι-
ζαν νὰ λέγουν μίαν ἡμέραν τὸν χρόνον ἀλή-
θειες. Ἐστω καὶ κάθε τέσσερα χρόνια. Τὴν
29 Φεβρουαρίου.

ΔΙΚ

ΧΙΜΑΙΡΑ

Μὲ τὴν αὐγὴν κατέβηκα στὸ ἔρσο πριβόλι
νὰ μάσω ἀγριολούλουδα, νὰ μάσω λυγαριές,
σιὰ πρωῒνὰ χαμόγελοι χαρῶμεν' ἀντηχοῦσαν
κελαδητὰ, μουρμουρητὰ μέσ' σιτῆς κληματαριές.

Τοῖα σκαλάκια πήδησα κ' ἕνα μικρὸ χαντάκι
μὰ πειαλούδα ἔτρεχα ὁλόχαρῃ νὰ πιάσω,
μὲ τί χαρὰ τὴ ζύγωνα κι' ἀπλωνα τὸ χεράκι
μ' ἀλλοίμονο ! κείνη ἔφεινε προιοῦ τὴν πλη-
σιάσω.

Τρελλὸ χορὸ σιὰ λούλουδα ἐχόρευε τριγύρω,
κι' ἀπ' τὸ γλυκό τους μῦθο
μεθοῦσε ἡ καρδοῦλα τῆς κι ἔτρεχε πρὸ πολὺ
ἢ ὠμορφη τρελλή.

Ἀποσταμένη ἔγειρα πὰ' στ' ἄγρια χοριάρια
ἀναζητῶντας πὸ μακρυνὰ τὴν ποθητὴ σκιά,
τὴν εἶδα, σύννεφο λευκό, ἀργὰ νὰ ξεδιαλυταί,
νὰ σβύνη σὰ χαμόγελο, σ' ἀπόστασι, μακρυνί !

Ἐγὼ τὸ κεφάλι μου κυττάζοντας τὸ χῶμα
κ' ἡ σκέψη μου τὸ πλανερὸ τ' ὄνειρο κυνηγοῦσε

Παρέκει ἕνας μέρμηγκας ξετρούπωνε ἀγάλη
καὶ πῆρε δρόμο βιαστικὸς σὰν καὶ νὰ ζητοῦσε.

ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΟΜΙΧΛΕΣ

Τοῦ Παρισιοῦ ὁμίχλες ἀπαλὲς
ποῦ ὑφαίνετε, ἀράχνες σιωπηλές
τὸ διάφανο τὸ πέπλο τὸ στακί
πάνω ἀπ' τὴν πόλι τῆς ζωῆς τὴν ξακουστή.

Πότε ἀχνὰ ροδίζετε καὶ σβύνετε
σὲ γαλαζόχρωμα παλάτια σκιερὰ
πότε ὠχροκίτρινες πηγαίνετε καὶ πνίγεστε
στοῦ Σηκουάνα τ' ἀργοσάλευτο νερὰ.

Οἱ μυτεροὶ ἰδῶν ἐκκλησιῶν πυργίσκοι
τρομπῶν ψηλὰ τὸ πέπλο σας τὸ μαγικὸ
παληοῦ καιροῦ δανιελλωμένοι ἴσκει
μ' ἐν αἰσιτηρὸ ρυθμὸ κ' ἐδγενικό.

Θαυμαστικά τὸ μάτι ὅπου γυρίσῃ
τὴν ξωτικὴ θωρῶντας ὠμορφιά
προβάλλεις στὴν ἀχνή σου φορεσιὰ, Παρισι
σὰ μεγάλωπρη ἀρχαία ζωγραφιὰ

Καὶ μέσ' τῆς μνήμης ψάχνουμε τὰ βύθη,
μὴ σ' εἶδαμε ὄνειρο ; Μὴν εἶσαι παραμῦθι ;

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ